

פרק ראשון על אישור הביזבז, השחיתות והמיזמוז בעיריית תל-אביב

תיכנון הפארק העירוני וגן החיות, הספיקו לגמור כמעט לגמרי את העבודות שהוטלו עליה, לפני שמישהו בעיריה יכול היה להר- הר הירדור שני. החשבון שהיא עומדת לה- גיש בקרוב לעיריה יסתכם ב-107 אלף ל"י רות — בשביל עבודה שאיש אינו זקוק לה. אבל יש לפחות נחמה אחת: מכיון ש- ההחלטה שונתה בכל זאת לפני שתהיל סיימה לגמרי את כל עבודת התיכנון ה- מיותר, חסכה העיריה 8000 ל"י מן הסכום המקורי של 115 אלף ל"י.

יש אפילו הטוענים שהעיריה חסכה הר- בה יותר. כי יכול היה לקרות, שאחרי תיכנון הטיית הירקון היתה מתבצעת גם ההטייה עצמה. היו משקיעים מיליוני לירות בהזות האפיק — ורק אחרי זה היתה ה- רשות לתיכנון הפארק העירוני וגן החיות מחליטה שצריך בעצם לפצל את הירקון. היו מוציאים מיכרז להחזרת הנחל לאפיקו ה- סבצי, ורק אז היו מפצלים אותו לשניים.

שתי דוגמאות אלה מסמלות את שיטת ה- מחשבה והעבודה של עריית תל-אביב: מצד

העיר שאנו מתכננים לפירסום נרחב ביותר. כאשר הנציח אחד מצלמי-המערכת את ראש-העיר בשעת טיול-החלימה (תמונת- השער של גליץ זה) — גמלה כנראה ההחלטה הסופית בלב נמיר. אותו יום עצמו טילפן שנית איש-העירייה המקורב לנמיר, שאל אם אמנם עומדים אנו בדעתנו לפרסם את הכתבה. מש- ענינו בחיוב, הכריז: „אם כך — הוא יתפטר!“

למחרת הטיל נמיר פצצה בישיבת מועצת העיר. רק ממלא- מקומו ידע מראש על אשר הוא עומד לעשות. באיטיות מכאי- בה קרא ראש-העיר מן הכתב הודעה קצרה על התפטרותו. כולם היו מופתעים — פרט אותם חברי-המערכת שלנו, שעסקו בהכנת הדו"ח על העיריה, ואותם אנשי-ציבור שביקשו לעכב את פירסום הדו"ח.

מכיון שמלכתחילה לא נועד הדו"ח להיות התקפה אישית על ראש-העיר החולה, אלא על העיריה החולה, מניש העולם הזה את תוצאות חקירתו, החל בגליון זה. למרדכי נמיר אנו מאחלים אריכות ימים, ושיהנה מן המנוחה שהוא היה זכאי לה מאז חלה — ולא רק מראשית שבוע זה.

שלום כהן

במשך השבוע האחרון הופעל על מערכת העולם הזה לחץ חסר-תקדים. כל כוונתו היתה: להניא אותנו מפרסם כתבה על ראש-העיר מרדכי נמיר. ראשון טילפן חברי-כנסת. אחריו התקשר עורך עיתון יומי. שלישיית היתה אשת-ציבור העומדת בראש מיפעל סוציאלי חשוב. טילפנו גם אשתו של שר בכיר, מנהל חברת פירסום גדולה, ואחד מראשי המנגנון העירוני.

אומנם לא השתמשו כולם באותן מילים, אבל בקשתם היתה אחת: „רחמו על האיש. הוא חולה.“ תשובתנו היתה אחת: „איננו מתכננים להיכנס לענייניהם הפרטיים של ראש-העיר או של בני ביתו. אנו מתכננים לפרסם דו"ח על העיריה ועל נמיר כראש-העיר. אם לדבר על רחמנות — היא מגיעה ל-400 אלף תושבי תל-אביב יותר מאשר לראש-העיר. לא ייתכן שבגלל חשבוניות מפלגתיים יעמוד בראש העיר אדם משותק-למחצה. אם נמיר אינו רוצה שיכתבו עליו — כל שעליו לעשות הוא להת- פטר.“

מכיון שכל הפונים אלינו עשו זאת בשליחותם של ראש- העיר ואשתו אורה, מוכן שהם העבירו בחזרה את תשובת ה- מערכת. פנינו בכל הצינורות הרשמיים של העירייה, כדי לאסוף את האינפורמציה להכנת הדו"ח — וגם ממקור זה הבין ראש-

העניינייה החולה

אחד ביזבוז משועשע של כספי הציבור על- ידי עסקנים וסקידים מאופסים, וכלפי חוץ — הגברת התאורה, שכל מטרתה לסנדר את עיני האזרח, כדי שלא ישאל מה מסתתר מאחורי החזית הנוצצת.

כתב העולם הזה, שהשתתף בהכנת ה- חומר לסידרה זו, הציג את עצמו כסתם אורח הרוצה לדבר עם מישהו אחראי בבניין העיריה העצום.

מובן, שעם ראש-העיר נמיר לא יכול היה להיפגש. הסביר לו שראש-העיר משתתף רק בישיבות ייצוגיות, ואינו מקבל קהל. אם לא ראש-העיר — אולי אחד מסגניו? אלה מימצאיו:

● **משה גולדשטיין**, סגן-ראש-העיר לענייני פיקוח — „היום כבר לא יהיה. מחר לא יבוא כלל. ביום רביעי הוא יוצא ל- סיור מהבקר, וכפי הנראה גם ביום חמי- שני.“ דברי מזכירתו של גולדשטיין.

● **אברהם בוואר**, סגן-ראש-העיר ל- ענייני בניין — „איננו. לא יהיה עוד איוה

יתאים לתוכניות. והם ציח: להטות את אפיק הירקון המיסכן, ליד שבע טחנות. מיד נכנסה לפעולה ועדת המיכרזים של העיריה. ועדה פעילה כאד — כי תמיד יש מי שמעוניין במיכרזים ובביצוע עבודות גדולות ויקרות. החעדה העניקה את תיכנון הטיית הירקון — לא ההטייה עצמה, ש- תבוצע רק לאחר מכן — לחברת תהיל, תמורת סכום של מה-בכך: 115 אלף לירות.

אבל חכמי העיר אינם יושבים כולם יחד. כך השתרש גוהג המבונה שהם א' מחליט משהו, וחכם ב' מחליט את ההיפק. במיקרה המסויים הזה התכנסו החכמים של הרשות לתיכנון הפארק העירוני וגן החיות. אלה קבעו שבכלל אין צורך להטות את הירקון. צריך רק לפצל אותו לשניים, ואם מפצלים לשניים, ולא מטים — אין צורך בתיכנון עבודות-הטייה. יש צורך, כמובן, בתיכנון עבודות-פיצול. כלומר: מיכרז חדש לגמרי. ומה עם המיכרז הישן? חברת תהיל, שהיא זרינה הרבה יותר מחכמי הרשות ל-

דברים חשובים באמת. למשל:

● **הצורך להגביר את התאורה בחזית בניין העיריה.** אורחי תל-אביב חשובו, בתמימותם, שהבניין מאר כבר די הצורך. לא כן הבוסים האמיתיים. הם גאים כל-כך במיבצר האדיר שלהם, בכיכר מלכי ישראל, שהם רוצים להוסיף לו אור והדר. זה יעלה, לפי האומדן, 150 אלף לירות. זה רק אומדן. אפשר להניח בשקט, שהמחיר יהיה עוד יותר גבוה. זה רגיל בעיריה.

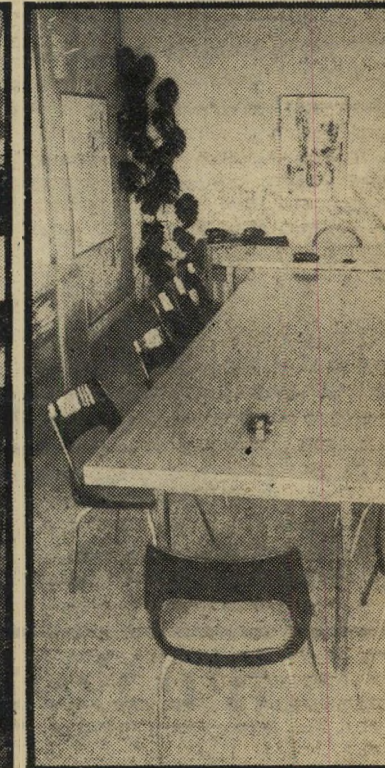
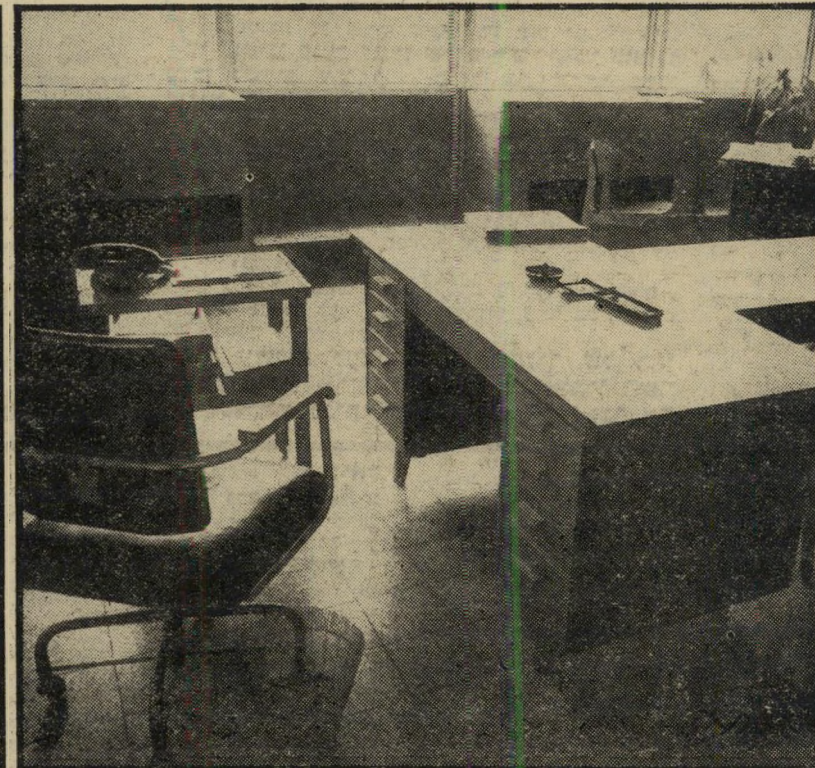
● **תיכנון תוכניות שאין בהן שום צורך.** הכוונה, במיקרה צנוע זה, למה שעומד לקרות מעבר לירקון, כאשר תוגשם במלואה תוכנית „ל“ המסורסמת. ישבו חכמי העיר והחליטו להקים פארק וגן-חיות בשטחים החדשים. מהנדסי העיריה הסתכלו על התוכניות והחליטו שאי-אפשר סתם להקים פארק וגן-חיות. צריכים לחולל הפיכות בנוף-בראשית — שהרי לא ייתכן שפארק וגן-חיות יתאמו לנוף הטבעי. הרי לטו, איפוא, לשנות את הנוף — כדי ש-

עיריית תל-אביב יש אדם חרוץ מאוהב. הוא לוקח את עבודתו ברצינות — ולכן הוא בוכה ומתמרמר כל הזמן. זהו סגן ראש העיר יעקב מאיר אברמוביץ, נציג אגודת-ישראל, הממונה על מחלקת ה- סעד של העיר.

העיריה העמידה לרשותו, בשנה השוטפת, 10 מיליון לירות. מדוע, אם כן, הבכיי? מה רע בסכום כזה? שום דבר — פרט לעובדה שבכסף זה הוא צריך לקיים כ-11 אלף מש- פחות נתמכות. 83 ל"י למשפחה לחודש.

הוא עצמו יודע שבכסף זה אי-אפשר לחיות. הוא רואה את העוני והבכי והניון והיאוש. הוא יודע כי מכל אלה יצמחו ה- נייון והפשע והשינאה לחברה. אבל מה יכול הרב אברמוביץ לעשות? הבוסים ה- גדולים, האמיתיים, משיבים לו: „זהו זה. זה הכסף שיט.“

יש הרבה יותר כסף. בשנה הבאה מת- כוונת העיריה להוציא כמעט 200 מיליון לירות. אבל הכסף דרוש לדברים אחרים.

גם זה איננו נעדר מן התמונה סגן ראש העיר ל- ענייני בניין, הנציג הדתי אברהם בוואר. על קיר המשרד תלויה מפה גדולה של תל-אביב.

השני איננו לישיבתו רחבת-הידיים של שרגא (פייבל) קנטור, סגן ראש העיר לענייני מנגנון. קנטור הוא אחד מחברי ה„סרויקה“ המפלגתית המחולקת זה שנים מספר את העיר, בהעדרו של ראש העיר, מרדכי נמיר. שני האחרים המשתתפים ב„סרויקה“ הם יהושע ביינבוץ ואברהם עופר. התמונה צולמה ב-10 בבוקר.

הסגן איננו לישיבתו המפוארת והריקה של משה גולדשטיין, סגן ראש העיר לענייני תברואה ופיקוח. על חקיר תלויות תמונות יקרות.